

BUHARININ RYHMÄ JA OIKEISTO- POIKKEAMA PUOLUEESSAMME

*Puheista NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon
ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön
yhdistetyssä istunnossa tammikuun lopulla
ja helmikuun alussa 1929*

(Lyhyt esitys)

Toverit! Täytyy todeta, niin surullista kuin se onkin, Buharinin erikoisen ryhmän muodostumisen tosiasia puolueessa, johon ryhmään kuuluvat Buharin, Tomski, Rykov. Tämän ryhmän olemassaolosta ei puolue aikaisemmin tiennyt mitään,— buharinilaiset salasivat huolellisesti puolueelta tuollaisen ryhmän olemassaolon tosiasian. Mutta nyt se on tullut selville ja ilmeiseksi.

Tällä ryhmällä, kuten sen lausunnosta näkyy, on oma erikoinen ryhmäohjelmansa, jonka se asettaa puolueen politiikkaa vastaan. Ensiksikin, se vaatii— vastoin puolueen nykyistä politiikkaa— teollisuutemme kehitysvauhdin alentamista ja väittää, että nykyinen teollisuuden kehitysvauhti on „tuhoisa“. Toiseksi, se vaatii— myöskin vastoin puolueen politiikkaa— supistamaan kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyötä ja väittää, että kolhooseilla ja neuvostotiloilla ei ole eikä voi olla vakavaa osaa maataloutemme kehityksessä. Kolmanneksi, se vaatii— myöskin vastoin puolueen politiikkaa— täydellisen yksityiskauppavapauden säätämistä

ja luopumista valtion säännöstelevästä osuudesta kaupan alalla väittäen, että valtion säännöstelevä osuus tekee kaupan kehittämisen mahdottomaksi.

Toisin sanoen Buharinin ryhmä on oikeistouklo-nistien, antautujain ryhmä, joka ei taistele kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten likvidoimiseksi, vaan niiden vapaan kehityksen puolesta.

Samalla Buharinin ryhmä esiintyy kulakiston suh-teen sovellettuja erikoistoimenpiteitä vastaan ja kulakkien „ylenmääräistä“ verotusta vastaan ja syyt-ää kursailematta puoluetta siitä, että se näitä toi-menpiteitä soveltaessaan toteuttaa muka itse asiassa „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalista riistoa“. Tätä naurettavaa syytöstä Buharin tarvitsee voidakseen ottaa kulakit suojelukseensa, sotkien ja pannen tällöin samaan kasaan sekä työtätekevän talonpoikaiston että kulakiston.

Buharinin ryhmä vaatii, että puolue muuttaisi perin juurin politiikkaansa tämän ryhmän ohjelman hengessä. Se sanoo edelleen, että ellei puolueen poli-tiikassa tapahdu muutosta, niin Buharin, Rykov ja Tomski ottavat eron.

Tällaiset ovat ne tosiasiat, jotka on todettu tässä Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomi-tean Puhemiehistön yhdistetyssä istunnossa käydyin keskustelun aikana.

Sitä paitsi on todettu, että ryhmän toimeksiannosta Buharin on käynyt kulissientakaisia neuvotteluja Kamenevin kanssa buharinilaisten ja trotskilaisten blokin järjestämisestä puoluetta ja sen Keskuskomi-teaa vastaan. Kun buharinilaiset eivät voineet toivoa ryhmäohjelmalleen voittoa puolueemme Keskuskomi-

teassa, niin he todennäköisesti pitivät tarpeellisena järjestää tuollaisen blokin puolueen Keskuskomitean selän takana.

Onko meillä aikaisemmin ollut erimielisyyksiä? Kyllä, on ollut. Erimielisyyksien ensimmäinen puuska tuli meillä ilmi Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon edellä (1928). Erimielisyydet koskivat samoja kysymyksiä: teollisuuden kehitysvauhtia, neuvostotiloja ja kolhooseja, täydellistä yksityiskauppavapautta ja erikoistoimenpiteitä kulakistoa vastaan. Täysistunnossa asia päättyi silloin kuitenkin yhtenäisen ja yhteisen päätöslauselman hyväksymiseen kaikista näistä kysymyksistä. Me kaikki silloin luulimme, että Buharin ja hänen kannattajansa luopuivat virheistään ja erimielisyydet katettiin hyväksymällä yhteinen päätöslauselma. Tällä pohjalla syntyikin tunnettu julkilausuma, jonka kaikki Politbyroon jäsenet allekirjoittivat (heinäkuussa 1928), yhtenäisyydestä Politbyroossa ja siitä, ettei siinä ole erimielisyyksiä.

Erimielisyyksien toinen puuska tuli meillä ilmi Keskuskomitean marraskuun täysistunnon edellä. Buharinin kirjoitus „Taloustieteilijän huomautuksia“ puhui aivan selvästi siitä, ettei Politbyroossa ole kaikki kunnossa, että joka tapauksessa ainakin yksi Politbyroon jäsenistä pyrkii tarkistamaan tai „oikomaan“ Keskuskomitean linjaa. Ainakaan meillä, Politbyroon jäsenenemmistöllä, ei ollut epäilyä siitä, etteikö kirjoitus „Taloustieteilijän huomautuksia“ olisi ollut puoluevastainen eklektinen kirjoitus, jonka tarkoituksena oli heikentää teollisuuden kehitysvauhtia ja saada aikaan muutos puolueemme maaseutupolitiikassa

Frumkinin tunnetun kirjeen hengessä. Tähän on lisättävä kysymys Rykovin, Buharinin ja Tomskin erosta. Asia on siten, että Rykov, Buharin ja Tomski tulivat silloin kontrolliluvuista päätöslauselmaa laatimaan valiokuntaan ja ilmoittivat ottavansa eron. Kontrollilukuvaliokunnan työn kulussa kaikki erimielisyydet tulivat kuitenkin tavalla tai toisella poistetuiksi: teollisuuden nykyinen kehitysvauhti säilytettiin, neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön edelleen kehittäminen hyväksyttiin, kulakkien maksimaalinen verotus säilytettiin, valtion säännöstelevä osuus kaupan alalla niin ikään säilytettiin, naurettava puolueen syyttäminen „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riiston“ politiikasta hyljättiin valiokunnan kaikkien jäsenten nauraa hohottaessa ja kolmen erohakemus otettiin takaisin. Tuloksena oli yhteinen päätöslauselma kontrolliluvuista, jonka Pylitbyroon kaikki jäsenet hyväksyivät. Tuloksena oli tunnettu Politbyroon päätös siitä, että Politbyroon kaikki jäsenet antaisivat niin Keskuskomitean marraskuun täysistunnossa kuin myöskin sen ulkopuolella ilmoituksen Politbyroon sisäisestä yhtenäisyydestä ja siitä, ettei siinä ole erimielisyyksiä.

Olisimmeko me voineet silloin tietää, että Buharin, Rykov ja Tomski äänestävät yhteisen päätöslauselman puolesta vain näön vuoksi, että he pitävät omina tietoinaan erikoiset kohdat erimielisyyksistään puolueen kanssa, että Buharin ja Tomski tulevat teossa tosiasiallisesti kieltäytymään työstä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossa, Kominternissa ja „Pravdassa“, että Kamenevin arkistossa on jokin „muistiinpano“, josta käy selville, että meillä Keskus-

komitean sisällä on erikoinen ryhmä, jolla on oma ryhmäohjelmansa, ja että tämä ryhmä pyrkii blokiin trotskilaisten kanssa puoluetta vastaan?

On selvää, ettemme voineet sitä tietää.

Nyt on kaikille selvää, että erimielisyyksiä on ja että erimielisyydet ovat vakavia. Näkyy, että Buharin ei saa rauhaa Frumkinin maineen vuoksi. Lenin oli tuhat kertaa oikeassa kirjoittaessaan Shljapnikoville jo vuonna 1916, että Buharin on „pirun horjuvainen politiikassa“⁶⁸. Nyt tuo horjuvaisuus on tartunut Buharinista hänen ryhmänsä jäseniin.

Buharinilaisten suurin onnettomuus on siinä, että heillä on usko, vakaumus siitä, että kulakin helpottaminen ja valloilleen laskeminen on keino, jonka avulla voidaan ratkaista vilja- ja kaikki muut vaikeudet. He luulevat, että kun helpotetaan kulakin asemaa, ei rajoiteta sen riistopyrkimyksiä, annetaan sille vapaus j.n.e., niin vaikeudet häviävät ja maan poliittinen tilanne tulee paremmaksi. On tarpeetonta puhuaakaan siitä, että tämä buharinilaisten usko kulakin pelastavaan osuuteen on niin naurettavaa järjettömyyttä, että sitä ei kannata edes arvostella. Buharinilaisten onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa, eivät ymmärrä sitä, että kulakki on työtätekevien vannoutunut vihollinen, koko järjestelmämme vannoutunut vihollinen. He eivät ymmärrä, että kulakin helpottamisen ja valloilleen päästämisen politiikka merkitsee maamme koko poliittisen aseman huonontamista, kapitalististen aineiden mahdollisuuksien nostamista maassa, sitä, että me menetämme maaseutuköyhälistön, että keskitalonpoika demoralisoituu ja suhteet maamme työväenluokkaan

katkeavat. He eivät ymmärrä, ettei minkäänlainen kulakin valloilleen päästäminen voi helpottaa viljaviikkeuksiamme, sillä kulakki ei kuitenkaan anna vapaaehtoisesti viljaa hankintahintapolitiikan vallitessa ja valtion elinten säännöstellessä viljamarkkinoita, ja valtion kauppasäännöstelypolitiikasta me emme voi luopua, ellemmme halua horjuttaa Neuvostojärjestelmää, proletariaatin diktatuuria. Buharinilaisten onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä näitä yksinkertaisia ja alkeellisia asioita. Minä en edes puhukaan siitä, että kapitalististen aineiden valloilleen päästämisen politiikkaa ei mitenkään voida sovittaa yhteen teoreettisesti eikä poliittisesti leniniläisen politiikan ja leninismien perusteiden kanssa.

Kaikki se on hyvin, voivat toverit sanoa, mutta missä on ulospääsy, mitä on tehtävä Buharinin ryhmän näyttämölle ilmaantumisen yhteydessä? Muodostuneesta tilanteesta ulospääsyä koskevasta asiasta on suurin osa tovereista jo lausunut mielipiteensä. Enemmistö tovereista vaatii, että kokous pysyisi lujana ja hylkäisi päättäväisesti Buharinin ja Tomskin erovaatimuksen (Rykov on jo ottanut takaisin erovaatimuksensa). Enemmistö tovereista vaatii, että Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetty istunto tuomitsisi Buharinin, Tomskin ja Rykovin oikeisto-opportunistisen antautumisohjelman, että se tuomitsisi Buharinin ja hänen ryhmänsä yrityksen muodostaa puoluevastainen blokki trotskilaisten kanssa. Yhdyn täydellisesti näihin ehdotuksiin.

Buharinilaiset eivät hyväksy tällaista ratkaisua. He haluaisivat, että heille turvattaisiin ryhmäkuntien

vapaus — vastoin puolueen sääntöjä. He haluaisivat, että heille turvattaisiin puolueen ja Keskuskomitean päätösten rikkomisvapaus — vastoin puolueen tärkeimpiä elinetuja. Herää kysymys — millä perusteella?

Heidän käsityskantansa mukaan on asia siten, että jos puolueen rivijäsenet eivät täytä Keskuskomitean päätöksiä, niin heitä on rangaistava puoluelakien kaikella ankaruudella; mutta jos niin sanotut johtajat, sanokaamme Politbyroon jäsenet, rikkovat Keskuskomitean päätöksiä, niin heitä ei saa rangaista eikä edes alistaa yksinkertaisesti arvosteltavaksikaan, sillä arvostelua he pitävät tässä tapauksessa „kolhimisena“.

On ymmärrettävää, että puolue ei voi asettua tälle väärälle kannalle. Jos me julistamme puolueessa johtajia varten toiset lait ja „tavallista kansaa“ varten toiset lait, niin silloin meillä ei puolueesta eikä puoluekurista jää jäljelle mitään.

Valitetaan „kolhimisesta“. Mutta nämä valitukset on harsittu kokoon valkoisella langalla. Jos Buharilla on oikeus kirjoittaa sellainen tolkuton puoluevastainen kirjoitus kuin „Taloustieteilijän huomautuksia“, niin sitä suuremmalla syyllä puolueen jäsenillä on oikeus arvostella sellaista kirjoitusta. Kun Buharin ja Tomski ottavat itselleen oikeuden rikkoa Keskuskomitean päätöstä kieltäytymällä itsepintaisesti työskentelemästä heille uskotuilla toimipaikoilla, niin sitä suuremmalla syyllä puolueen jäsenillä on oikeus arvostella heidän tuollaista käyttäytymistään. Jos sitä sanotaan „kolhimiseksi“, niin selvittäkööt he meille, miten he siinä tapauksessa ymmärtävät itsekritiikkitunnuksen, tunnuksen puolueen sisäisestä demokratiasta j.n.e.

Sanotaan, että Lenin olisi varmasti menetellyt helläkätisemmin kuin Keskuskomitea nyt menettelee Tomskin ja Buharinin suhteen. Se on kerrassaan väärin. Asia on nyt siten, että kaksi Politbyroon jäsentä rikkoo järjestelmällisesti Keskuskomitean päätöksiä kieltäytyen itsepintaisesti jäämästä niille toimipaikoille, jotka puolue on heille antanut, ja puolueen Keskuskomitea, sen sijaan, että rankaisisi heitä, on jo kaksi kuukautta suostutellut heitä jäämään toimipaikoilleen. Mutta miten Lenin menetteli tällaisissa tapauksissa,— muistakaapa. Ettekö muista, miten Lenin ajoi Tomskin erään pienen virheen takia Turkestaniin.

Tomski. Zinovjevin ja osittain sinun siunaavalla myötävaikutuksella.

Stalin. Jos sinä haluat sanoa, että Leninin saattoi saada vakuuttuneeksi jostain sellaisesta, josta hän ei itse ollut vakuuttunut, niin sille voi vain nauraa... Muistakaapa toista tosiasiaa, esimerkiksi Shljapnikovin juttua, kun Lenin ehdotti erotettavaksi hänet Keskuskomiteasta siksi, että Shljapnikov oli Korkeimman Kansantalouselvoston solussa arvostellut jotain Korkeimman Kansantalouselvoston päätösluonnosta.

Kuka voi kieltää, että Buharinin ja Tomskin nykyiset rikokset, kun he rikkovat karkeasti Keskuskomitean päätöksiä ja mitä ilmeisimmällä tavalla muodostavat uutta opportunistista ryhmäohjelmaa puoluetta vastaan, ovat monta kertaa pahempia kuin Tomskin ja Shljapnikovin tekokset yllämainitussa tapauksessa? Mutta siitä huolimatta Keskuskomitea ei ole vain vaatimatta, että joku heistä erotettaisiin Keskuskomiteasta tai komennettaisiin jonnekin Turkestaniin, vaan rajoittuu siihen, että yrittää saada

heidät jäämään toimipaikoilleen, paljastaen tietysti samalla heidän epäpuoluekantaiset ja usein jopa suorastaan puoluevastaiset asenteensa. Minkälaista helläkätisyyttä te vielä tarvitsette?

Eiköhän olisi oikeammin sanoa, että me, Keskuskomitean enemmistö, menettelemme buharinilaisten suhteen liian liberaalisesti ja kärsivällisesti, että me siten mahdollisesti tahtomattamme kannustamme heitä puoluevastaiseen ryhmäkunta-,työhön“?

Eiköhän ole tullut aika tehdä loppu tästä liberaalisuudesta?

Ehdotan, että hyväksyttäisiin tämän kokouksen osanottajien enemmistön ehdotus ja siirryttäisiin päiväjärjestyksessä oleviin asioihin.

Julkaistaan ensi kertaa